

KH7.2 - EPILOG

Här följer den officiella epilogen. Som vanligt är det så att alla själv avgör huruvida ens roll dog. Det går också bra att retconna en eventuell död under slutstriden. De som dör i epilogen är namnlösa personer. Skulle din roll ha problem med att befinna sig i Falisi över vintern går det alltid att hitta på ett skäl varför denne inte är kvar där. Epilogen är ett hjälpmedel för de som vill bygga vidare på bakgrunder, potentiella relationer och gemensamma händelser inför framtiden, så den ska ses som en tillgång, inte en begränsning. Inom de uppsatta ramarna har du mycket frihet, men det som beskrivs nedan är det som händer officiellt.

29:e november år 321. När det sista stridslarmet tystnat var segern tydlig för cordoverna med sina allierade. Skadade och döda låg spridda på vägen och i skogen medan de levande satt, stod eller låg ner, beroende på vilka de var och hur striden påverkat dem. Fångarna hade samlats ihop för att kunna marscheras iväg. En plan fanns redan från den cordovska ledningens håll. De skulle ha nytta av en del, inte alla. Vissa hade redan fyllt sin funktion och därför kunde hessbrännarna som slagits trots dåliga villkor snart se sig som fria, om än i främmande land. En snabb väg ut fanns dock för den som var djärv nog. Vågade de både först svika Gillet och sedan utnyttja den redan planerade vägen hem?

I Gillets läger hade lidsvalder Virvla väntat och vakat över lägret. En ensam ulv avslöjade stridens utgång och när ulven försvunnit tog hon krigskassan och skyndade bort med ett knappt försprång, men med fördelen att kanske inte vara känd och vetskapen om uppsamlingsplatsen. Luftskeppet skulle komma, hauptmanns bud hade gått iväg redan på morgonen. Kanske skulle hon vara ensam på det, kanske inte, men hon skulle inte vara kvar här på mark som plötsligt blivit fientlig.

De två falisierna eskorterades till cordovlägret. Det var oklart vad cordovernas plan var, men ingen av dem uppskattade intrånget i ett land som hittills varit fredat. När ögonblicket kom tog de det, övermannade sin vakt och försvann i terräng så välkänd för dem att få skulle kunna följa. Affären med Regenschirm var en sak, att det fanns fientlig närvaro och en ny fiende en annan och mer akut. Bud behövde framföras, möten behövde hållas. Det skulle bli en upptagen vinter.

Samtidigt stod knektar, skaegi och jorgaler på knä med sina officerare framför sig och cordover och danna'gil bakom. En utsortering skulle ske, en fråga om vilka som var värdefulla nog för att få leva en dag till, en vecka mer. Det skedde effektivt och lågmält, bara rädslan och ångesten hördes och överröstade. Kanske var det bara en maktdemonstration. En kort nick, ett draget vapen och en knekt som föll. En till. Ytterligare en. Någon som skrek till och försökte fly; jakt, misshandel och mer blod, mer död tills stabsfänriken var nöjd och med en gest och några ord avslutade dagens blodbad. De överlevande fångarna fördes tillbaka mot cordovlägret och sattes

i förvar medan förhören tog vid och Gillets läger genomsöktes. Vem var värdefull nog för att få leva?

Ett par dagar senare var ulvrote 3942 beredd att lämna med de få som skulle slå följe för att kunna rapportera till Landsrådet och på sikt Salen. Övriga var kvar i Falisi för att få klart den utpost de hade order om att bygga. Slagna knektar och dess allierade hade blivit ett oväntat verktyg i uppförandet och efter de första avrättningarna hade de flesta varit samarbetsvilliga. Vintern skulle dessutom bli lång och alla skulle kanske inte klara sig, särskilt inte de som ställde till med besvär. Utöver sådant som sjukdom och skador som kunde påverka fanns för krigsfångarna alltid en risk i och med att de levde på nåder och skulle någon av dem dö skulle ingen här sörja. Många cordover hade förlorat någon de höll nära i de senaste årens krig och nu fanns en möjlighet till hämnd, om än bara mot slumpvis utvalda fiender. Smittan kunde också sprida sig och kräva liv och även om läkemedel fanns gick det att anta vilka som skulle prioriteras och vilka som skulle begravas om sjukdom blev ett faktum.

För knektar, skaegi och jorgaler hade avstånden deras kontrakt normalt skapade liten påverkan här. Nog lyssnades det mer på befälen ännu, både av vana och för att de flesta trots allt såg framåt, men ingen skulle slippa från leran. Vid midvinter restes det första tornet och utposten kunde få sitt namn. Under muntra former, åtminstone för hälften av dem som fanns på platsen, tömdes en flaska must över tornet medan ledningen höll tal och namngav bygget. Resten av dagen och natten ägnades åt festligheter och välkommen vila.

När den första snön föll täckte den en nybyggd palissad och ytterligare tre torn. Frosten och tjälen hade satt stopp för den kanal som höll på att grävas från sjön och därför fokuserades det mesta arbetet nu på att stärka upp utposten och se till att resurser skulle finnas både i form av ved, vatten och annat. Ulvar och skyttefalkar fällde fyrbenta villebråd som en omväxling. Någon form av vardag hade etablerats, även för krigsfångarna.

En månad efter midvinterfirandet låg ännu snö på marken, runt en halvmeter. Därför var det kanske förvånande för alla att ett bud anlände i form av en mindre grupp varmt klädda knektar som bar parlamentärflagg och Regenschirms symbol väl synligt. Målmedvetet närmade de sig och mötte de cordovska officerare som fanns på platsen. En kort förhandling senare stod deras ärende klart. Mot erbjudande om taler och vid behov mer läkemedel mot den smitta filtarna innehöll ville företaget ha loss samtliga krigsfångar. Regenschirm sade sig inte ha konflikt med den cordovska nationen, inte så länge kraven fullföljdes, trots det övergrepp som skett mot Regenschirms utsända. Diskussion och förhandling följde, men för cordoverna var målet såhär långt uppnått - de hade i lugn och ro hunnit etablera sin utpost och det kunde till och med vara skönt att bli av med åtminstone en del av krigsfångarna. Massavrättningar som inte skedde i anslutning till striden då blodet ännu svallade kunde ha skadlig inverkan på moralen och massgravar var knepiga att gräva såhär års.

Efter lite mer än två månader kunde sålunda krigsfångar äntligen släppas under odramatiska former. De eskorterades iväg av muntra gardister till sin uppsamlingsplats för att därifrån kunna

fortsätta mot Jakow. Bakom dem stod utpost Poste Boueux som en nybyggd och stolt symbol över cordovernas första seger i Falisi.

För cordoverna och deras allierade på platsen återstod väntan. Väntan på att bli avbytta och få komma hem, väntan på att se om falisierna skulle agera på deras utpost och i så fall hur, väntan på om vidare förflyttning inåt landet skulle ske under kommande år. Väntan är trots allt soldatens lott. År 321 hade varit ett segerfyllt år och förhoppningsvis kunde år 322 gå i dess bana.

Gällande Schwartze Falke, det saknade luftskeppet, stod det snart klart att besättningens död efter att den förgiftade must de i god tro druckit blivit dess bane och sjön dess grav. Under hösten och vintern spred sig smittan och giffet från lasten i sjön och dödade efterhand både fisk och annat som var beroende av vattnet för sin överlevnad. Större djur och människor kunde klara sig bättre, men många blev sjuka. För cordoverna blev det ännu ett bevis på den dönländska bristen på respekt för liv, medan det från Regenschirms håll skylldes på den cordovska inblandningen. I slutändan tjänade händelsen bägge sidor på olika sätt medan förlorarna var de vars land ärrats av uppgörelsen. Falisi stod inte längre utanför och opåverkade av världspolitiken när år 322 stod inför dörren.